

CAPÍTOL 9: Les persones que deixen petjada. Anècdotes.

El primer tret d'identitat de l'escola la defineix com una "**Comunitat educativa**: tots i totes (mestres, alumnes, famílies i personal no docent) compartim una mateixa finalitat: l'educació i formació integral dels infants". Tots som importants del primer al darrer, millor dit, no hi ha ni primer ni darrer, perquè tots compartim el mateix objectiu.

Hi ha persones que, per la seva manera de ser i per la quantitat d'anys que hi han dedicat, deixen petjada del seu pas per l'escola.

La senyora Isabel, la conserge durant disset anys, és una d'elles. El març de 1998 es va presentar al despatx.

- Hola, me llamo Isabel, soy la nueva conserge.
- Benvinguda, l'estàvem esperant.
- Tendrá que decirme qué tengo que hacer, porque no he hecho nunca de conserge.
- Sap fer funcionar una fotocopiadora?
- No, pero no se preocupe, aprenderé.

Aquesta predisposició per aprendre va ser una constant al llarg dels anys que va estar a l'escola, fins a la seva jubilació el 2014.

Quan, a les reunions de directors i directores, alguns es queixaven dels seus conserges, jo els comentava el que feia i com era la senyora Isabel... i veia en les seves mirades que tots l'haurien volgut tenir a la seva escola. Discreta, amable, disposada a ajudar sempre, amb un tracte exquisit tant amb el professorat com amb l'alumnat i famílies, sempre amb el somriure a la cara. Veient com tractava els nens i nenes que anaven a demanar-li alguna cosa em venia al cap la imatge d'una àvia tractant amb delicadesa els seus néts i nétes.

No va ser per a ella cap problema adaptar-se a successives màquines reproductores, fins a fer-se una experta, no parava fins que els treballs quedaven a gust de qui li havia demanat. Es va fer estimar per tothom.

Una altra institució, durant dinou anys, va ser la María, la cuinera. Amb la inauguració del nou edifici es va passar del servei de càtering a servir el menjar cuinat a la mateixa cuina. Això va suposar que l'empresa Aramark assignés una cuinera i la senyora Sancho, que fins llavors es feia càrrec de servir i recollir els dinars, va quedar com ajudant de cuina. La Maria va fer milers de dinars, coneixia els gustos dels nens. Sempre la primera en arribar a l'escola, cap a les set, per començar a preparar el menjar.

Treballadora incansable, recordo que, el dia de la festa d'aniversari de l'escola, després de la jornada normal, començava a preparar el sopar de germanor, servia el sopar i, després de recollir-ho tot, marxava cap a casa; mentre, fins ben entrada la nit, les famílies i professorat ens quedàvem al gimnàs, convertit en animada discoteca. Però l'endemà, quan anàvem a obrir l'escola per preparar els inflables i jocs per la festa, ja ens esperava fent els entrepans pels alumnes i preparant-nos cafès calents, que eren benvinguts després de dormir poques hores. Va ser la nostra cuinera fins que, per motius de salut, ho va deixar el 2014. En David ha agafat el relleu amb entusiasme.

La tercera persona, menys coneguda per la gent, és la Carme, de l'equip de neteja. Des de la inauguració fins ara, i ja són vint-i-cinc anys, ha format sempre part dels diferents equips. Persona de total confiança, dedicada amb entusiasme a la seva tasca. Quan hi havia canvi d'empresa, per finalització de la concessió, acostumava a venir, amb la resta de companyes, a demanar que parlés amb la nova encarregada per tal de poder mantenir les condicions d'horaris, a vegades específiques de la nostra escola, que havíem aconseguit al llarg dels anys. I així ho feia amb molt de gust. No li preocupa la feina, però un dia....després de la festa de carnaval al pati de l'escola, quan ja ho recollíem tot, em diu

- Dire, muy bonito el confeti.

I jo, tot content, li dic.

- Ha quedat maco, oi?
- Sí, muy bonito, muy bonito...

Jo no captava la ironia.

- Usted sabe lo que cuesta recoger todos estos papelitos?... y cuando ya los tienes recogidos llega un poco de viento y los vuelve a esparcir.... sí, ha quedado muy bonito....

Llavors vaig comprendre.... uns minuts d'alegria per a uns significaven bastant temps de feina extra pels altres. Es va acabar el confeti a les festes al pati.

Estic al despatx. Entra la senyora Isabel.

- Hay dos señores que desean verle. No hacen muy buena pinta...
- ¿Qué quieren?
- No me lo han querido decir. Insisten en hablar con usted.
- Hágalos pasar... y deje la puerta abierta.. y quédese cerca.

Fa entrar les dues persones. Tenia raó, la primera impressió no era tranquil·litzadora...

- Bona tarda, que volien?
- Podem tancar la porta?
- No.... és que... és millor deixar-la oberta..

Es giren, miren que no hi hagi ningú.. i, de cop, em diuen amb veu ferma.

- Policia

I deixen caure sobre la taula una placa. El cor em fa un bot. En pocs segons passen pel cap idees absurdes... Tens moltes pendents? Ha passat alguna desgràcia a algú de la família? Has fet alguna cosa...?

- Podem tancar, ara, la porta?
- Sí, clar.

- Venim a demanar la seva col·laboració. Voldríem instal·lar unes càmeres a l'escola per fer el seguiment d'un local on creiem es fa tràfic de drogues. Seran uns dos o tres dies.

Això em transporta a temps passats. No semblen policies....sinó delinqüents. El món al revés.

- Mirin, jo plaques de policia no n'he vist mai cap... la seva indumentària...
- No es preocupi, som policies, pot trucar a aquest telèfon i li confirmaran.

M'allarga una targeta. No l'agafo.

- No, en tot cas trucaré als telèfons que cregui oportú..

No acabava de fiar-me'n. Faig unes trucades. Aconsegueixo que m'enviïn un fax... i l'autorització del jutjat. Em demanen secret absolut.

Planifiquem on volen estar. Pel que m'indiquen és la sala de taller de la planta quarta. Hem de pensar com justifiquem la seva presència. S'ofereixen a venir disfressats de lampistes. Miro els horaris.. He de dir una "mentida" al professorat que fa servir el taller. Els comunico que s'ha detectat un perill en la instal·lació elèctrica del forn de ceràmica, era molt recent la seva adquisició, i que cal tancar amb clau el taller mentre els lampistes ho arreglaven.

Així va ser com durant tres dies uns "lampistes" ens van visitar. El que no vaig saber com justificar als companys va ser el fet que vam tapar, amb paper, el vidre de la porta del taller....

Després de la policia qui ens visitarà seran els lladres... **però això queda pel pròxim capítol.**